

[Industriministeren]

ringsforslag, samtidig med – og det vil jeg godt understrege meget stærkt – at det netop er udtryk for, at der skal være en koordination af erhvervspolitikken, så vi ikke laver »hovsatiltag« med, at nu har det ene eller det andet eller det tredje pludselig behov for støtte, som vi derefter udbetaler og opkræver hos andre virksomheder. Nej, vi skal frem til en sammenhængende politik, hvor vi også fra erhvervslivet får et input til, hvilke andre områder der har indflydelse på erhvervspolitikken. Vi ved i dag, at det ikke kun er Industriministeriets støtteordninger, det er alle Industriministeriets ordninger plus en hel masse andre ministeriers ordninger, som har indflydelse på den samlede erhvervspolitik.

Vi har i Industriministeriet lagt stor vægt på, at vi kan servicere med nogle af disse ting, som danske virksomheder ikke selv kan overkomme, bl.a. et velfungerende teknologisk service-system. Det var årsagen til, at det ikke var her, vi lavede de besparelser, som virksomhederne også krævede, men tværtimod sørgede for, at vi med dette system kunne servicere både store og små og nye virksomheder. Vi skal fortsat anvende programformen, som er et fleksibelt område, hvor vi kan gå ind og henføre penge til de områder, hvor vi føler at vi har nogle problemer med iværksættelsen.

Og så kommer vi til et hjertebarn for den normale danske diskussion og ikke mindst for mig selv, nemlig iværksætterne. Vi har en stor tradition i Danmark for iværksættere, og vi har netop i sidste uge fået en rapport fra en gruppe nedsat af Industriministeriet, som klart peger på nogle af de centrale områder for iværksætterne. Det vigtigste for dem er, at der skal være et godt økonomisk klima, at der skal være lidt assistance, ikke økonomisk, men hjælp til at formulere projekterne, for så er der rigelig risikovillig kapital på privat basis til at tage sig af disse projekter. Det betyder også, at vi lægger væsentlig større vægt på, at samtidig med at tilskudsmulighederne falder væk, gør vi virksomhederne i stand til selv at finansiere tingene ved hjælp af skattenedsættelser og andet.

En anden meget væsentlig ting i denne sammenhæng, specielt efter den måde, forespørgslen er formuleret på, er hele udviklingen i EF, og det er klart, at vi skal prøve at tilrettelægge dansk erhvervspolitik på en sådan måde, at vore virksomheder får den bedst mulige indgang

til det indre marked i 1993. Der er mange punkter, men bestemt ikke, at man gennem støttepolitik holder liv i noget, som derefter konkurrerer sunde og velfungerende virksomheder ud. Det er ikke på den måde, vi kommer ind i det indre marked, men ved, at vi via Industriministeriet og regeringen får den størst mulige indflydelse på erhvervsudviklingen og de vilkår, virksomhederne skal have i det indre marked.

Det betyder også, at der er punkter, hvor virksomhederne må være væsentlig mere oppe på mærkerne for selv at få indflydelse. Det er bl.a. derfor, vi har ekstraordinære aktiviteter omkring standardiseringsarbejdet. Det lyder så kedeligt og tørt, men det er uhyre vigtigt, at danske virksomheder blander sig. Det er et spørgsmål om at være aktiv og udfarende, når vi diskuterer direktivforslagene og den fælles lovgivning i EF, og ikke sidde på de bageste rækker og sige, at disse forslag kan vi altid stemme imod, eller også kan de blive presset ned over hovedet på os. Nej, vi skal være aktive.

Herudover foreligger der en del EF-programmer, bl.a. på forsknings- og udviklingsområdet. Vi lægger netop vægt på, at disse programmer køres i EF-koordination, så den danske statskasse med de økonomiske problemer, vi har på grund af gæld og andet, ikke skal kæmpe mod de store EF-landes statskasser. Nej, vi skal have lige vilkår, og det får vi kun ved hovedsagelig at gå på EF-plan med den slags store projekter.

En af mærkesagerne for regeringen, en af de sager, som jeg selv personlig har rejst i Kommissionen, er netop spørgsmålet om en bedre koordinering og en større åbenhed omkring de forskellige statsstøtteordninger, og man vil nok også have bemærket, at vi allerede har de første på dagsordenen til vort næste ministermøde den 13. marts 1990. Det betyder også, at hele EF-dagligdagen, hele tilpasningen til EF, bestemt ikke er noget nedprioriteret område eller noget, vi ikke tager hensyn til. Tværtimod er det et af de områder, hvor vi i Industriministeriet koncentrerer langt den største del af kræfterne til daglig. De koncentrerer om at få den store indflydelse, virkelig at arbejde seriøst med på det, der sker på EF-plan.

Den anden del af erhvervspolitikken drejer sig om erhvervslovgivningen, og dér er det helt klart, at det er bedre end en hel masse kroner at